

Глава 2.

Когато се събудих, Луис беше излязъл най-малко преди два часа. Изтегнах се на воля в леглото и останах да лежа дълго време в полубудно състояние, без да мога – и без да искам – да откъсна мислите си от прочетените предната вечер редове.

В ума ми се смесваха имейлите, статията за любовта и все още немного ясните и конкретизирани идеи от предната вечер. Не зная колко време останах в това състояние. Звънът на телефона ме върна в реалността.

Един металически глас ми съобщаваше, че съм спечелила от лотарията кола, която изобщо не се бях опитвала да купя.

Стана ми смешно, като се питах дали има човек в света, който би повярвал на подобна глупост. Затворих телефона и си помислих, че щом този вид реклама съществува, сигурно има хора, които още вярват на тези съобщения. Станах от леглото, като си казвах, че съм наивна: винаги е имало и ще има хора, които приемат за истина една очевидна лъжа, особено ако звучи по-примамливо от действителността.

Беше събота, но сякаш за да не изгубя навик, очаквах ме многобройни занимания, не всички от които бяха приятни, така че реших да не бързам. След като си взех душ, закусих, без да бързам, при това сама (колко хубаво!), нахраних котките, почистих клетката на хамстера и допълних списъка за пазаруване.

Отделих дрехите, които щях да облека (дънки и тениска), окачих в гардероба полата и блузата, които бях носила в петък, хвърлих мръсното бельо в коша в банята и започнах да изваждам костюмите на Луис, които трябваше да занеса на химическо чистене на път за хипермаркета...

Няма да обвинявам за случилото се педантичното възпитание на майка ми („преди да сложиш дрехите за пране, винаги изпразвай джобовете“); нито

ще се укорявам, че не послушах мъдрите и тревожни думи на баба ми Хустина, която казваше: „Никога не търси където не трябва, защото може да намериш каквото не искаш“.

Не.

Никой не беше виновен, никой.

Нито дори служителят от хотел „Волпе“, който по навик или по невнимание беше съставил фактурата на името на господин и госпожа Грасиан. Защо да си мисли или да предполага, че жената, която е била с господин Луис Грасиан, не е госпожа Грасиан?

Никой не беше виновен, но аз държах доказателството в ръка. Скъпият ми и всеотдаен съпруг не е бил сам при последното си пътуване до Монтевидео; бил е в компанията на друга жена („или на някого, предрешен като жена“ – казах си иронично аз), която водеше моя Луис по твърде странни пътища. Списъкът на консумацията в стаята го потвърждаваше: три сока от моркови (сок от моркови!), напитка, която Луис, *motu proprio*, не би включил в диетата си дори в най-зловещия си кошмар.

Седнах на леглото. Стоях дълго време като вцепенена, безсилна да помръдна, да закрепця, да заплача.

Когато човек не е в състояние да мисли самостоятелно или ясно, в съзнанието му винаги изплуват – глупави или не – думите, които съседката „отстрани“ би казала на съседката „отсреща“ в такава ситуация: „най-накрая“, „какво да се прави“ и „тези неща се случват и в най-добрите семейства“ (това за невниманието и изневярата, разбира се).

Никой не беше виновен, може би дори и самият Луис...

Аз обаче би трябвало да си дам сметка. Хиляди пъти като терапевт съм консултирала жени, които твърдяха, че са „открили“ с безкрайна изненада някоя „авантюра“ на мъжа си, когато в действителност беше достатъчно да чуеш разказа на пациентката, за да разбереш, че двойката е била разбита от

години и че въпросният съпруг е имал все по-екзотични навици, по които всеки – освен съпругата – би могъл да се досети за изневярата му.

Така че аз, която минавах за интуитивен и интелигентен терапевт на двойки, познавах прекрасно този вид ситуации. Това обаче не се бе оказало достатъчно. И сега самата аз бях попаднала в нея.

„Отричане на реалността в недопустима степен“ – казвах си аз по-късно, докато си припомнях някои подробности, паркирах колата, съпоставях факти и подобно на автомат взех най-голямата количка, която намерих – днес си давам сметка, – с желанието да запълня с продукти чувството за огромна празнота, което завладяваше тялото и душата ми.

През цялото време, докато пазарувах, положих огромни усилия да не си говоря сама и да потисна сълзите и макар да успях, главата ми сякаш щеше да се пръсне. Намислях едно, после друго, после трето. Минаха ми най-разумните и най-безумните решения – от това да се преструвам до края на живота си, че не знам нищо, и да продължа с брака си, сякаш нищо не се е случило, до това да се прибера вкъщи, да сменя ключалката, преди Луис да се е върнал, и да му оставя пред вратата куфар с най-необходимите вещи най-много за... два дни.

Заклевам се обаче, че купих комплекта кухненски ножове само защото офертата беше повече от съблазнителна, а не защото през ума ми е минала мисълта да ги използвам за нещо друго, освен по предназначение. В никакъв случай. Всъщност първото ми отмъщение беше да извадя от количката продуктите, които само Луис ползваше, пиеше, ядеше или от които се нуждаеше и които през последните двацет години се бях грижила да му осигурявам неизменно.

„Каква глупачка съм!“ – обвиних се аз.

„Защо глупачка? – защитих се пред себе си. – Защото си вярвала в любовта и двойката? Защото си се грижела за човека, когото си обичала? Защото си

заложила на едно „ние“, което си желаела да е вечно? Нима би нарекла глупачка някоя пациентка, която е действала по същия начин?“

„Не... но не е същото“ – продължих да се нападам.

„Разбира се, че е същото“ – отсякох аз.

Наредих се на опашка на касата, която приемаше плащания с кредитни карти, и се опитах да въведа някакъв ред в хаоса, който цареше в душата ми.

Сега разбирах защо мнозинството от хората питаха за кризите, вместо да задават въпроси за любовта.

Внезапно осъзнах ясно, че ако в крайна сметка напиша книгата, би трябвало да пренебрегна великия Аристотел и да започна от края, от проблемите, от кризите и може би именно от изневярата.

Бих могла да започна с историята на Себастиан – пациент, когото бях имала преди много години. Заслужаваше това почетно място, защото в кариерата ми на психотерапевт той беше първият мъж, който сподели с мен за изневярата си. Щеше да бъде от полза за самата книга да разкажа случая му – така щях да подхвана темата и същевременно да избегна изкушението да представя действителността само от моята гледна точка. Спомням си, че в онзи момент ме въодушеви мисълта да чуя най-последното описание на една извънбрачна връзка от устата на мъж. Предчувствах, че няма да звучи по същия начин, както от устата на жена.

По думите на самия Себастиан животът му бе поднесъл един от най-големите подаръци в деня, когато срещнал Пилар. Между тях веднага пламнала страстна любов. Скоро се превърнали в двойка с многобройни планове за бъдещето, после в съпрузи и не след дълго – в „идеално“ семейство. Всичко било прекрасно и обещавало да остане такова завинаги. Себастиан беше дошъл в кабинета ми, защото, въпреки че всичко това било вярно, с времето започнал да осъзнава, че някои страни от самия него

са останали на заден план и са почти мъртви или поне изпаднали в дълбока летаргия.

Събуждането настъпило с помощта на Карла, чиято вътрешна светлина го накарала да открие наново тези потънали в тъмнина страни. Твърдеше, че не търсел това, не го е искал, не го одобрявал, но се случило. Когато осъзнал силата на чувствата си, се опитал да ги отхвърли; не искал да изгуби съпругата си, семейството и децата си, затова решил да се отдалечи от нея, но усилията му били напразни. Призна ми тогава със сълзи в очите, че възраждащата магия на някои усещания, които никога не успял да забрави, и особено страстта при всяка тяхна интимна среща направили невъзможна раздялата му с Карла.

Често бях мислила над тези думи на Себастиан, но споменът за него този път ме развълнува.

По време на консултация неведнъж сме установявали (както за собствения, си, така и за чуждия живот) как появата на трети човек е повдигнала завесата над една неудържима ситуация в живота на двойката, където любовта е изчезнала, дрязгите са разрушили всичко и ежедневната реалност се е превърнала в тласъка, нужен им да осъзнаят, че „това, което някога го е имало, вече не съществува“. Тъй като е невъзможно да се пресъздаде нещо, което го няма, в такива случаи е естествено двойката да се замисли сериозно, че може би има един-единствен път: да излязат от тази ситуация. Разбира се, невинаги е така, има и други сценарии. Светът е пълен с двойки, които са опознали и познават любовта, които са изградили структура, която все още се държи исправена, макар че по нея има пукнатини, за които вероятно нямат представа, и рани, които предпочитат да смятат за зараснали. Двойки със занемарени свои страни, с притъпени емоции или болезнени кътчета от миналото, при които времето, търканията и рутината са свършили своята работа. Именно при тези връзки обстоятелствата позволяват трети човек да се промъкне – умишлено или

неволно – през пукнатините... И тогава изпадналите във вцепенение части се събуждат като докоснати с вълшебна пръчка и естествено, този, който изживява това и му се наслаждава, накрая приписва магията на човека, който се е появил на пътя му.

Третият (любовникът, любовницата) сякаш притежава силата да ни освободи от отговорностите и грижите. Не забелязваме, че всъщност оставяме „товара“ извън връзката.

Толкова е приятно да се чувстваме леки, безгрижни, отворени за удоволствието, без друг фокус освен този краткотраен момент.

Сексуалността е един от аспектите, които ежедневието постепенно притъпява. Как можем да се наслаждаваме истински на нашите най-интимни страни в отношенията, ако двамата сме загрижени за изплащането на някоя фактура или чуваме през вратата виковете на децата, които настояват да играем с тях или да им помогнем за домашните?

Разбираемо е, че след като е оставил по необходимост и целесъобразност проблемите си извън стаята, човек се отдава на извънбрачната връзка спокойно и безгрижно.

Не е изненадващо, че след като са се откъснали от проблемите и задълженията, срещата между любовниците е в състояние да им достави наслада, която не биха могли да получат по друг начин, особено в секса.

Знаех и разбирах не само това, но и много повече... Също обаче съзнавах, че това знание и разбиране нямаха никакво значение.